

Γιώργος Σ. Κόκκινος

Κύκλος τραγουδιών ‘Άτλας’

Άτλας
Το μπλε παράπονό σου
Η κυρία Ευλαμπία
Πουλί της λευτεριάς
Νεκρή περίοδος
Στη νεραϊδοχώρα
Ο διασκεδαστής
Πολιτεία
Τραγουδάκι
Καθωσπρέπει
Μονοκραυγή
Να γιατί σε μισώ
Η αρχή της τρικομίας
Μέσα στον έρημο σταθμό
Δεμένοι
Ιστορία μισή
Σοκολάτες με τη Μαίρη
Βερονίκη
Ο ήχος
Πασχαλιά
Αστρίτες

Copyright: Γιώργος Σ. Κόκκινος

Αθήνα, Ιούλιος 2020

e-mail: gkokkk@hotmail.com

Άτλας

Τραγουόδι αλλιώτικο αυτό που ξημερώνει
αναβοσβήνουν σαν αστέρες οι καημοί
ρουφάει αστρόσκοπη η πλάση κι ημερώνει
γυρνάει τ' ανάποδα ο νους απ' την βροχή

ένας κομήτης κατεβαίνει απ' το πηδάλιο
βιβλίο αδιάβαστο με μιας έχει γραφτεί
και στο περιήλιο στηριγμένη μια αγχόνη
να κρεμαστεί μισή καρδιά πριν να χαθεί

αν όλα τα τραγουόδια μας μιλούσαν για τον έρωτα
σωπάσανε οι στίχοι και σφραγίστηκαν τα χείλη
κι απ' όλη την αγάπη που ξοδεύαμε ατέρμονα
οι νότες της ψυχής θα ταξιδεύουνε στα ύψη

ένας κομήτης κατεβαίνει απ' το πηδάλιο
γραφή του έρωτα με μιας έχει ειπωθεί
και στο περιήλιο στηριγμένη μια αγχόνη
ν' αυτοκτονεί η ζωή στην πρώτη συλλαβή

μιας και κοντεύω να δεχτώ τις αποουσίες
στα μάτια που έρχονταν κρυφά τόσες νυχτιές
με δάκρυ μύρωσαν το σώμα οι ιστορίες
βολές αλλιώτικες που σχίζουν τις καρδιές

αν όλα τα λουλούδια μας μεθούσαν για τον έρωτα
σωπάσανε οι μίσχοι και σφραγίστηκαν τα χείλη
κι απ' όλη την αγάπη που ξοδεύαμε ατέρμονα
οι νότες της ψυχής θα ταξιδεύουνε στα ύψη.

Πρώτη δημοσιοποίηση: [16/04/2020](#)

Το μπλε παράπονό σου

Συλλαβιστά μου βήματα και φίνο αεράκι
μπροστά στο θαλασσί ουρανό απλώνει ένας καημός
αγύρτης οiwνός σ' ένα αδειανό κουφάρι
που απόψε γέμισε εμμονές τις άκρες των ματιών

ανάμεσα στις σκέψεις μου μπερδεύεται η θωριά σου

ζαλίζει, στροβιλίζομαι, ρουφάω τον μπλε καπνό
στη δίνη αρμενίζομαι και σπάω στη ματιά σου
για μελωδία εύθραυστη που γίνηκε πιότο

είμαι φιλί που κατοικεί στο βλέφαρό σου
κι όταν θα στάξει από τα μάτια ένας καημός
θα ταξιδεύω ως τις άκρες των χειλιών σου
να βυθιστώ μέσα στο γκρίζο των ματιών

είμαι ποτάμι που θα ιάνει τις πληγές σου
σαν ανεμόσκαλα όπου κρέμονται οι νυχτιές
κι όπως μεθούν από το μπλε παράπονό σου
θα τραγουδώ τις αναμνήσεις των φιλιών

στο γαλανό ορίζοντα δεν βρίσκω χαλινάρι
μετρώ τ' αστέρια ελεύθερα και χύνομαι στο φως
άγριο λουλούδι αγέννητο, του φεγγαριού βλαστάρι
όπου στριμώχτηκε σε δύσβατο κι ανήλιαγο καιρό

κι ενώ δεν ανατέλλουν οι καλύτερες ημέρες
έχω μονάχα τούτο να σου αφήσω φυλαχτό
όποτε στρέφεις το κεφάλι στο φεγγάρι
δώσε συγχώρεση στον άστατο καιρό

είμαι φιλί που κατοικεί στο βλέφαρό σου
κι όταν θα στάξει από τα μάτια ένας καημός
θα ταξιδεύω ως τις άκρες των χειλιών σου
να βυθιστώ μέσα στο γκρίζο των ματιών

είμαι ποτάμι που θα ιάνει τις πληγές σου
ένα τραγούδι όπου τέμνονται οι νυχτιές
κι όπως μεθούν από το μπλε παράπονό σου
θα ταξιδεύουν οι αναμνήσεις των φιλιών.

Πρώτη δημοσίευση: [08/03/2020](#)

Η κυρία Ευλαμπία

Η κυρία Ευλαμπία πέρασε απ' τα φαρμακεία
πήρε σκόνη, δηλητήρια, πήρε κι ένα Irbesartan
αφουγκράστηκε το "νιάου". Την ενόχλησε το "γαβ"
αλλά κι ένα ποντικάκι, που κατέβηκε απ' το τραμ

η κυρία Ευλαμπία που αγαπάει τα ζωάκια
τα οικοίσιτα θηρία και της ζούγκλας τα ερπετά
τρώει σα βόδι τα αρνάκια και των χοίρων τα αυτιά
σε λουκάνικα Φρανκφούρτης και κοψίδια "τας κεμπάπ"

είναι μία ζωντοχήρα γύρω στα εβδομήντα-τρία.
Στα δεκαέξι, στο χωριό της λίγο έξω απ' τη Βλαχιά
άρμεγε τα κατσικάκια για να κατεβάσουν γάλα
γαιοκτήμονας κι αγρότης. Σήμερα "Οικιακά"

η κυρία Ευλαμπία πέρασε απ' τα φαρμακεία
γαριδάκια για τις γάτες. Για τους σκύλους τα καρφιά
τα λουκάνικα στα τρία, να χορτάσουν τα ποντίκια
διαλεχτό προκό-φαγάκι. Μαεστρία εις την κοιλιά

"τ' αγαπάω τα ζωάκια. Και τους σκύλους, τα γατάκια"
Πέντε βρέθηκαν πνιγμένα στα σκουπίδια, στον κουβά.
"αγαπάω τα ζωάκια. Και τα δέντρα, τα ανθάκια.."
Κι ούτε γλάστρα να μην έχει στο μπαλκόνι για ομορφιά

η κυρία Ευλαμπία τα ξεκλήρισε η κυρία
με μεγάλη μαεστρία. Κι ούτε γάτα, ούτε ζημιά.

Πρώτη δημοσίευση: [26/08/2019](#)

Πουλί της λευτεριάς

Να 'σουνα εδώ, μα όχι πεθαμένη
να σε φυλάω σαν εικόνισμα στα στήθια
και να γεμίζω τη ζωή μου παραμόθια
πως θα γυρίσεις, μου έταζες τα βράδια
να 'σουν εδώ για να γεμίζω το πρωί

είναι τα χείλη μου σβησμένα με μελάνι
μαύρο τα χτύπησε πουλί της λευτεριάς
κι αυτή η ματιά που τρεμαμένα ζωντανεύει
κάπου να σμίξει μια πανάκριβη αγκαλιά

χτυπάει ο διάβολος την πόρτα μου τα βράδια

και μου ζητά να του χαρίσω μια ψυχή
λέω 'δεν σκέφτεται πως είναι τόσο άδεια
και πως μονάχη της, σε τι θα χρειαστεί;'

εγώ σου τα 'λεγα μα βιάστηκες να φύγεις
πήρες τ' αστέρια σου στις τσέπες για φλουριά
να 'σουνα εδώ, μα όχι πεθαμένη
να μου εξηγούσες του φευγιού τα μυστικά

αυτή η νύχτα έχει κάψει τις αντένες
και στα κλαριά έχουν φυτέψει την οχιά
δεξιά φανάρια που αργοσβήνουνε στα ξένα
και μια παντιέρα που υψώνει στ' ανοιχτά

τα χέρια μου έζωσαν το στήθος μουδιασμένα
κρύο το βράδυ στο παγκάκι της χαράς
εγώ σου τα 'λεγα μα θέλησες να φύγεις
μαύρο τα χτύπησε πουλί της λευτεριάς

φυσά, αστράφτει και βροντά
πάμε να πιάσουμε τον κεραυνό απ' τα μαλλιά
στην τσέπη έχω ένα πεντάευρο ορφανό
το φύλαγα για παγωτό
σαν σε γνωρίσω να σου τάξω

φωτογραφία βιαστική και σε γαλάζιο φόντο
κίτρινη σέπια απόχρωση οι στιγμές μας
πάτα το 'κλικ' στην αστραπή να ονειρευτούμε το 'γαμώτο'
που δεν προκάναμε να δούμε τις πληγές μας

είδες, πώς δεν μετριοούνται με πεντάευρα οι άνθρωποι;
μιας κι οι ψυχές δεν έχουν ύψος και διαβαθμίσεις ταξικές
θα βρούμε τρόπο, έλεγε, να βγούμε απ' το γκρίζο
ντύσαν τον πίνακα πλερέζες και αναμνήσεις τρυφερές

αυτή η νύχτα έχει κάψει τις αντένες
και στα κλαριά έχουν φυτέψει την οχιά
δεξιά φανάρια που αργοσβήνουνε στα ξένα
και μια παντιέρα που υψώνει στ' ανοιχτά.

Πρώτη δημοσίευση: [25/06/2018](#)

Νεκρή περίοδος

Σ' έφαξα σε σκοτεινά δωμάτια μαγεμένα
μέσα σε καπνούς και ξόρκια των Νεραίδων
ζήλεψα να δω τα μάτια σου γεμμένα
πάνω στα φτερά ενός κόκνου των Τυράννων

μαύρα, καστανά ή γαλάζια τι με μέλλει;
ό,τι προσκυνώ ψυχή μου δε με θέλει
κι έχω απ' τη νιότη ετούτη τη συνήθεια
φτιάχνει ο νους μου τρύπια παραμύθια

σ' έφαξα σε μουχλιασμένα υπόγεια κλειδωμένα
'κει που ρέει η λάβα, οι φλόγες των Καιάδων
χρόνια και καιρούς με σκόρπια απωθημένα
ίχνη από μαστίγια κι όπλα των Κενταύρων

πόθησα να δω τα μάτια σου υγραμένα
σ' άδειες φυλακές του ονείρου παραβάτες
θειάφι και ασβέστης λόγια πληγωμένα
τα 'καμε να κλάψουν ο ιππότης του Θερβάντες

μαύρα, καστανά ή γαλάζια τι με μέλλει;
ό,τι προσκυνώ ψυχή μου, δε με θέλει
κι έχω απ' τη νιότη ετούτη τη συνήθεια
φτιάχνει ο νους μου τρύπια παραμύθια.

Πρώτη δημοσίευση: [16/08/2006](#)

Στη νεραϊδοχώρα

Σα σήμερα εστάθηκεν η φλούδα
σε μέρος του λαιμού που πνίγει βόα
τα σύγνεφα τρομάξαν κροταλία
κι αστέρια βγήκαν στη νεραϊδοχώρα

μονάχος, τυφλωμένος τα κοιτούσε
ο γιος του καπιτάνιου του Νικόλα
τα χέρια του γιομίσανε μπιμπιλία
αφρούς γέμισε τ' άσπρο του το στόμα

ποιας μάλιστα κακιάς να 'ναι αντάρα
ποιας μαύρης συφοράς τούτη η κατάρα
που ο ναύτης της θολής νεραϊδολίμνης
πληγώθηκε απ' τα φώτα της σελήνης;

σα σήμερα κινήσανε οι Νεράιδες
του κόσμου όλου να βρούνε τους παράδες
στα σπάργανα της Γης να πεταχτούνε
κι οι μάλιστα στον Άδη να καούνε

τα μάγια να λυθούνε προσπαθούσαν
του γιου του καπιτάνιου του Νικόλα
που έστεκε στη βάρκα τυφλωμένος
κι αφρούς γέμισε τ' άσπρο του το στόμα

ποιας μάλιστα κακιάς να 'ναι αντάρα
ποιας μαύρης συφοράς τούτη η κατάρα
που ο ναύτης της θολής νεραϊδολίμνης
πληγώθηκε απ' τα φώτα της σελήνης;

Πρώτη δημοσίευση: [28/02/2007](#)

Ο διασκεδαστής

Εγώ είμαι ο μπεκρής, ο διασκεδαστής
στα χέρια μου κρατάω τη ζωή σας
σας παίζω και γελώ, γελάτε, σας κοιτώ
και στο πιτό μου πίνω τη μορφή σας

ο γελοιοποιός, του κόσμου ο χαζός
τρικλοποδιά θα βάλω στ' όνειρό σας
να 'ρθει καμιά νυχτιά, ο άλλος εαυτός
να δείτε τι κακός είν' ο εχθρός σας

μισώ τη ζητιανιά, μοιράζω τη χαρά
στα χέρια μου κρατώ τη δύναμή σας
τη σφίγγω σα γροθιά, βαράω στα τυφλά
[και όποιος δε γελά
στο πάτωμα τον ρίχνω, στα σκουλήκια

εγώ είμαι ο ευτραφής, ο διασκεδαστής

γεννάει το μυαλό μου τόσα αστεία
για βάλτα στη σειρά, πού φτάνουν; μακριά
πιο πέρα κι απ' του σώματος τα τρία

ο γελωτοποιός, του κόσμου ο τρελός
βαράει στο ψαχνό με τη φωνή σας
και κάνει όσα πόθησες κι αρνήθηκες εσύ
γιατί σαν δικαστής και σαν εκτελεστής
νωρίς τον κατηγορήσες κι απέδωσες ποινή
νωρίς τον απαρνήθηκες κι εσύ

“σκοτώστε τον μπεκρή, τον διασκεδαστή
που κάνει όλο τον κόσμο να γελάει
σκοτώστε τον χαζό, τον γελωτοποιό
τρελός είναι και μόνος του μιλάει..”

Πρώτη δημοσιοποίηση: [05/02/2009](#)

Πολιτεία

Κοιτώ τα μάτια που με πήραν απ' το χέρι
και με πετάξαν σ' έναν άγνωστο ουρανό
δε θα γυρίσω μάνα τ' άλλο μεσημέρι
θα μείνω εκεί για να κοιτώ το βλέμμα αυτό

θα μείνω εκεί ώσπου να σβήσει η φωνή μου
κι ώσπου να πάψει η καρδιά μου να χτυπά
τι νόημα έχει μία αγάπη πικραμένη;
σα βρίσκει ο έρωτας κατάρτια στη στεριά

κι έτσι θα πλέω μες του σύγνεφου το κύμα
ούτε η βροχή κι ούτε η μπόρα να με νοιάζει
αρκεί να βλέπω από ψηλά όλο το κρίμα
που την καρδιά κάθε γυναίκας θυσιάζει

ήπια δροσιά, κουτάλες μέλι απ' τα χείλη της
ένιωσα αγάπης τα φιλιά στο πέταγμα της
ψυχή δε βρήκα, μια γουλιά απ' το ποτήρι της
μέθυσσα μόνο απ' την απέραντη ομορφιά της

κι είναι γλυκό πιοτό ο έρωτας, μητέρα
σε ταξιδεύει σε μιαν άγνωστη πλατεία
εκεί που παίζουν τα παιδιά παιχνίδια αέρινα
στην πιο απόμακρη της πλάσης πολιτεία

κάποια φορά θα νοσταλγήσω το καϊκι μου
εκείνο που 'καμα ταξίδια στα πελάγη
την πρώτη αγάπη μου σ' εκείνο πρωτοφίλησα
στα γαλανά βαθιά νερά και το λιμάνι

τώρα μου μένει ν' απορώ πως μόνος γύρισα
χωρίς μια βάρκα, ένα φιλί μιας ερωμένης
και ζαλισμένος πως τα μάτια της δεν κοίταξα
από ντροπή ή απ' το φόβο της οικουμένης

είναι παράξενο πως άλλαξε έτσι ο βίος
τη μια φεγγάρι, την άλλη ήλιος και καπνός
τη μια βροχή, την άλλη καύτρα και μαγεία
στην πιο απόμακρη της πλάσης πολιτεία.

Πρώτη δημοσιοποίηση: [11/06/2006](#)

Τραγουδάκι

Θέλω να ακουμπήσω να ξαποστάσω
θέλω στην αγκαλιά σου να κοιμηθώ
πάνω στα δυο σου χέρια για προσκεφάλι
να 'χω λίγα φιλιά σου να ονειρευτώ

κι όταν θα με ξυπνήσεις αχ! την αυγούλα
μ' ένα γλυκό φιλί σου να γλυκαθώ
δωσ' μου φτερά και πούπουλα να πετάξω
κι ίσως εν τέλει να σ' ερωτευτώ

θέλω και την αγάπη να σου μετρήσω
θέλω με τα όνειρά σου να πορευτώ
πάνω στα δυο σου πόδια να ταξιδεύω
να 'χω μαζί τ' αστέρια σου να κρατώ

κι όταν θα με ξυπνήσεις αχ! την αυγούλα
μ' ένα γλυκό φιλί σου να γλυκαθώ

δωσ' μου φτερά του έρωτα να φωνάξω
κι ίσως εν τέλει πω το σ' αγαπώ

σε φιλώ γιατί είναι Κυριακή
κι η χαρά μεγάλη στον γιαλού τα κάλλη
σ' αγαπώ γιατί είναι μια γιορτή
κι ειμ' ένα ποτάμι πού ξοπίσω πάλι
δε θα ξαναρθεί...

παράπεσα σε πέλαγο του Οκτώβρη
με πλάκωσε βαθιά μελαγχολία
απόψε η μοναξιά με συντροφεύει
χωρίς την ευγενή σου παρουσία

ξεκίνησα να γράφω για τους μήνες
που βγάζανε καρπούς οι κερασιές
τα κόκκινα φιλιά με τις ευθύνες
που παίρνουν στα κρυφά οι εραστές

κι ο στίχος είχε άρωμα λεμόνι
για χρώμα το βαθύ πορτοκαλί
στις λέξεις παιχνιδίζανε οι πόνοι
να λένε η μοναξιά τί προκαλεί

απ' όλα τα συμπτώματα της θλίψης
ανιάτο ειν' ένα κι ορφανό
αυτό που παγιδεύει το μυαλό
στη θέα της προχωρημένης σήψης

σε φιλώ γιατί είναι Κυριακή
κι η χαρά μεγάλη στον γιαλού τα κάλλη
σ' αγαπώ γιατί είναι μια γιορτή
κι ειμ' ένα ποτάμι πού ξοπίσω πάλι
δε θα ξαναρθεί...

Πρώτη δημοσίευση: [02/04/2006](#) & [07/10/2007](#)

Καθωσπρέπει

Η ζωή μου είναι μια μπάλα που όλο τρέχει
κάποιοι βρέθηκαν στο δρόμο και την κλώτησαν
οι πληγές μου πόσο μάτωσαν, δε ρώτησαν
κι η ψυχή μου, αν τους βαστά κι αν τους αντέχει

περιθώρια δεν υπάρχουν για μπαλώματα
πήρα προίκα απ' την πίκρα τα διπλώματα
κι όλο τρέχω και γυρνώ στις κατηφόρες
ένα μέρος να πλαγιάσω ψάχνω ώρες

φαίνεται πώς ξέχασες τ' αγέρι στα μαλλιά
τις Κυριακές που άλειφε τα χείλη η δροσιά
ο ήλιος μοσχοβόλαγε τ' αγέννητα φιλιά σου
και στων ματιών τις άκρες κυλούσε η πεθυμιά

φαίνεται πως χάθηκα για πάντα απ' τη θωριά σου
τα χέρια μου ζωγράφισαν ρόδινα τα φτερά σου
απ' όπου κι αν περάσαμε, τα χνάρια μας ζεστά
τη χαραυγή που σ' έντυσα λευκόχρυσά φιλιά

η ζωή μου είναι μια μπάλα που όλο τρέχει
κάποιοι βρέθηκαν στο δρόμο και την άρπαξαν
τα όνειρά μου πόσο ράγισαν, δεν άργησαν
κι η ψυχή μου ένα χαλί στα καθωσπρέπει.

Πρώτη δημοσίευση: [30/10/2007](#)

Μονοκραυγή

Θέλω να προσκονήσω μ' ένα χλωμό φεγγάρι
όπως βαρούν τα τύμπανα, στους ήχους της καρδιάς
μιας χορωδίας φλόγα, να 'μαι χορδή που σπάει
κι όλα τ' αστέρια να 'χουνε το χρώμα της φωτιάς

θέλω η ζωή να στάζεται, στάλες απ' τ' άγγιγμά σου
με τ' αλμυρά χαστούκια της, δάκρυα να μετράει
όπως τ' αμπάρια σχίζονται στα μακρινά πελάγη
και τα πανιά κυκλώνουνε το πλοίο και πετάει

απ' τον πλανήτη που 'φτασα, τα μάτια σου δεν έχω
κι η μουσική ακούγεται στέρφα μονοκραυγή
φίλα με κι έτσι μίλα με, έλα κι αγάτησέ με
λυσ' τα μαλλιά σου να 'ρθουνε άγγελοι και Θεοί

αχ πριγκηπέσσα να 'νιωθε το βλέμμα σου ο Βαρδάρης
τα μακρινά χιλιόμετρα να 'ταν μια σπιθαμή
κι απ' τα φτερά εν' αγέρι να 'ρχοταν να σε πάρει
στους μυθικούς ορίζοντες που 'καμα προσευχή

αχ πριγκηπέσσα γύρεψα το μίσχο των χειλιών σου
λουλούδι μου πανέμορφο, παρθένο μου πουλί
κι αν τη ζωή μου ζήλεψα να δώσω στη ζωή σου
με πλάνεψε ο Έρωτας κι επέστρεψα στη Γη

απ' τον πλανήτη που 'φτασα, τα μάτια σου δεν έχω
κι η μουσική ακούγεται στέρφα μονοκραυγή
φίλα με κι έτσι μίλα με, έλα κι αγάτησέ με
λυσ' τα μαλλιά σου να 'ρθουνε άγγελοι και Θεοί.

Πρώτη δημοσιοποίηση: [09/06/2007](http://www.giorgoskokkinos.com/09/06/2007)

Να γιατί σε μισώ

Να γιατί σε μισώ
γιατί μ' έκανες έρωτα και μ' ανέβασες τόσο
κι όποτε με έριξες στο γκρεμό να ματώσω
τόσο λίγη αισθάνομαι που δεν έπλασα κάτι
ένα κόσμο μου έταξες και φτιαγμένο απ' τη στάχτη

πόσα κίβδηλα λόγια μας και χαθήκανε όλα
σ' έναν έναστρο απέραντο καθαρό ουρανό μας
ξεχασμένο βιβλίο η αλήθεια μωρό μου
κι απ' τα χείλη φωνάζαμε "σ' αγαπώ όνειρό μου"

σ' αγαπώ δεν υπάρχει, φύγε, δε σε χρειάζομαι
κι αν το λάθος μας στάθηκε αφορμή να σ' αγγίξω
έχω λόγο να χαίρομαι, να γελώ, να αισθάνομαι
σε μισώ, σ' απεχθάνομαι και στο πριν δε γυρίζω

κράτα τώρα λοιπόν μέσα στ' άδεια σου χέρια
ό,τι νιώθεις πολύτιμο και σκληρό σα μια πέτρα
δε μιλώ για τα μάτια σου ή τα χείλη σου, φως μου
το αλήτικο σώμα σου ξεψυχάει εμπρός μου

σε μισώ, με μισείς, μια ισόπαλη μάχη
δε μας ξέρει κανείς
κι είμαστε άγνωστοι έρωτες σ' ένα λάθος κρεβάτι
σε μισώ, με μισείς, και το λένε αγάπη;
φύγε, δε σε χρειάζομαι, δεν αντέχω άλλο δάκρυ

να γιατί σε μισώ
δε μας ξέρει κανείς
κι είμαστε άγνωστοι έρωτες σ' ένα λάθος κρεβάτι
σε μισώ, με μισείς, και το λένε αγάπη;
φύγε, δε σε χρειάζομαι, δεν αντέχω άλλο δάκρυ

να γιατί σε μισώ
μα κι αν λέω σε μισώ, μη το δένεις σα κόμπο
δε μας ξέρει κανείς
κι είμαστε άγνωστοι έρωτες σ' ένα λάθος κρεβάτι
σε μισώ, με μισείς, και το λένε αγάπη;
φύγε, δε σε χρειάζομαι, δεν αντέχω άλλο δάκρυ

μα κι αν λέω σε μισώ, μη το δένεις σα κόμπο
σκέψου αν έφταιξες λίγο να σε λέω άνθρωπό μου
σκέψου πόσα μου έταξε η αγάπη η φεύτρα
και κατόπιν μου τ' άρπαξε, πόσα έχασα μέτρα

κράτα τώρα λοιπόν μέσα στ' άδεια σου χέρια
ό,τι νιώθεις πολύτιμο και σκληρό σα μια πέτρα
δε μιλώ για τα μάτια σου ή τα χείλη σου, φως μου
το αλήτικο σώμα σου ξεψυχάει εμπρός μου.

Πρώτη δημοσιοποίηση: [06/10/2008](#)
& μελοποιημένο Demo: [15/11/2014](#)

Η αρχή της τρικυμίας

[Τι να χωρέσω εδώ μέσα; Τι βαρύς πονοκέφαλος...
σε πέντε γραμμές τη φυγή μου, τη λήθη μου; Φεύγω]

Τι νύχτα! ο αγέρας σφυρίζει
κρυώνω, ζεσταίνομαι ... ούτε που νοιάζομαι, ούτε που ξέρω
οι σκέψεις ατέλειωτες, τα διαλυμένα μου όνειρα κομμάτια στο βάζο
το πλοίο έφυγε, το τρένο το χάσαμε, πέφτει η βροχή σιωπηλά
το γεμισμένο ποτήρι με τη βότκα αδειάζει

το λεωφορείο ξέφυγε και άδειασε ο σταθμός
ακούγεται ένας κρότος που σκίζει όλη την πλάση
φωνάζει ο σταθμάρχης – ΜΗ! κάντε στην άκρη
στις ράγες κάποιος έπεσε και κάνει προσευχή

[τι σημασία έχει αν το λεωφορείο δεν είναι λεωφορείο
αλλά τρένο, καράβι, ατμόπλοιο, μαούνα, κότερο
ελικόπτερο, αυτοκίνητο, τρόλεϊ, βενζινάκατος ;
μικρός ο χώρος μας στον κόσμο ετούτο
κι εμείς δύο κουκκίδες ασημαντότητας, στο όριο του τετραδίου μας
μόνο του σιγοσβήνει το τσιγάρο, πεταγμένο στην αποβάθρα...]

να πίνεις δηλητήριο και αίμα και φαρμάκι
το δάκρυ απ' τα μάτια σου να πίνεις σαν κρασί
να κοινωνείς ροδόσταμο και μέλι απ' το κορμάκι
που πέρασε απ' το δρόμο σου, μα ξέρεις, θα χαθεί

ακούγεται απαλά μια μεθυσμένη μελωδία
που τρέμει και το πάτωμα μπροστά στη μουσική της
τα μάτια μου τα διάβασε σαν ιστορία μια φίλη
και μου 'πε ότι γράφουνε επάνω τους "Μαρία"

κι αυτό το καταθέτω ως απόδειξη ότι αγάπησα
σαν αθεράπευτα άρρωστος κι ερωτευμένος ναύτης
θαρρώ πως παραστράτησα απ' τα πολλά δεινά της
γι' αυτό σαν τίτλο δίνω την αρχή μιας τρικυμίας.

Πρώτη δημοσιοποίηση: [23/11/2010](#)
& μελοποιημένο Demo: [15/11/2014](#)

Μέσα στον έρημο σταθμό

Μέσα στον έρημο σταθμό, πάνε και έρχονται τα τρένα
κι απ' τα βαγόνια κατεβαίνουν οι αγάπες
που δεν αντέξανε ποτέ το χωρισμό
με τα φτερά τους τα σπασμένα

άνυλοι άνθρωποι, κορμιά αγανακτισμένα
που 'μαθαν πρόστυχο πως είναι το φιλί
και σουλατσάρουνε σκουφτοί στις αποβάθρες
κι η μέρα δε θα τους χαρίσει άλλο πρωί

κρατούν βαλίτσες με χιλιάδες αναμνήσεις
με το κορμί να κουβαλάει τις πληγές
τη μνήμη, μάτια μου, δεν σβήνεις όταν θες
σε σβήνει εκείνη με τη μια, όταν θελήσει
όταν το βάρος της κανείς δε θα κρατήσει

μέσα στον έρημο σταθμό, πάνε και έρχονται τα τρένα
μη με ρωτήσεις να σου πω, έχω εισιτήριο διπλό
απλά δεν έχω προορισμό και δεν υπάρχω για κανέναν
αν θέλεις έλα. Κρατώ μια θέση και για σένα.
Αν θέλεις Έλα...

Πρώτη δημοσιοποίηση: [09/11/2008](#)
& μελοποιημένο Demo: [26/03/2011](#)

Δεμένοι

Δεν είναι ωραίο να ακούγεται η βροχή του πρωινού;
πάνω στα μάτια και το πρόσωπο να πέφτουν οι ψιχάλες της
προσμένοντας το χάδι σου, αγάπη μου

μα πιο ωραίο το συναίσθημα να έχεις έναν κόσμο κλειδωμένο
φυλακισμένο το εγώ σου σε μηνύματα
και την καρδιά παραδομένη σε σκιρτήματα και λόγια ερωτικά

τις αγκαλιές και τα φιλιά σου ακουμπισμένα
σε πλακόστρωτους πεζόδρομους και υπόγεια περάσματα
που κάθε μέρα περπατώνται απ' του έρωτα τα βήματα, τα αισθήματα

το ίδιο συνεχώς το δρομολόγιο. Εκάλη - Κηφισιά
στη μέση η Τατοΐου να ορίζει την απόσταση, αγάπη μου
κι οι άνθρωποι περαστικοί, να μη μας ξέρουν
μονάχα ζευγαράκια ερωτευμένα να καρφώνουνε το βλέμμα τους με μιας που σε φιλώ
κι είναι μέρες που όλο ετούτο δε μας φτάνει

κι αν φταίω που σ' αγάπησα κι ακόμα σ' αγαπώ, συγχώρα με
μα έμαθα ν' αφήνομαι ολόκληρη εγώ
και να 'χω μιαν απαίτηση παρέα να ζητώ
να παίρνω όσα κέρδισα με κόπο χωρίς να 'ναι χαρισμένα ούτε ένα

μονάχα ζευγαράκια ερωτευμένα να καρφώνουνε το βλέμμα τους με μιας που σε φιλώ
κι είναι μέρες που όλο ετούτο δε μας φτάνει

περάσαμε τα σύννεφα, πατήσαμε ουρανό
διαλύσαμε και χτίσαμε ξανά τα ίδια όνειρα για να έχουμε πορεία
φορές που σφίγγοντας το χέρι σου στη στάση του μετρό
τα κάστανα μετρούσαμε ψημένα, στο σταθμό
κι οι μνήμες πάντα ερχόντουσαν στην πρώτη γνωριμία

ώσπου τα δάκρυα στερέψανε και πήγα στο γιατρό
του είπα, περιέργως έχω πάψει πια να κλαίω
συνήθισα τα δάκρυα και τώρα αναπολώ
τις μέρες που τα μάτια μου φλεγόντουσαν για εσένα

κι αν φταίω που σ' αγάπησα κι ακόμα σ' αγαπώ, συγχώρα με
μα έμαθα ολόκληρη ν' αφήνομαι εγώ
και να 'χω μιαν απαίτηση παρέα να ζητώ
να παίρνω όσα κέρδισα με κόπο χωρίς να 'ναι χαρισμένα ούτε ένα

μονάχα ζευγαράκια ερωτευμένα να καρφώνουνε το βλέμμα τους με μιας που σε φιλώ
κι είναι μέρες που όλο ετούτο δε μας φτάνει

μα εσένα που σε κέρδισα με την αξία μου
και στη ζωή σου και στο θάνατο, μπροστά σου θα με βλέπεις
τα μάτια μου, το βλέμμα μου, τα χείλη μου
είτε γελούν, είτε σου κλαίνε, θα σου λένε

τον κάθε στίχο που έγραψα, την κάθε νότα, συλλαβή
την κάθε λέξη ερωτική που αμόλησα
την κάθε στάλα, την οσμή, τη γεύση αγάπης θα σου λένε

κι αν όλα αυτά δεν σου αρκούν, αγάπη μου
θυμήσου πόσο όμορφα ακούγεται του πρωινού η βροχή.

Πρώτη δημοσίευση: [07/02/2010](#)
& μελοποιημένο Demo: [15/11/2014](#)

Ιστορία μισή

Ιστορία μισή σαν κερι παγωμένο
μεθυσμένο φιλί που λησμόνησε έρωτες
παρελθόν μια αγάπη, φυλαχτό κεντημένο
χίλια χάρδια που έμειναν ως ανάμνηση απλή

δε ζητώ τώρα τίποτα κι ούτε ξέρω που πάω
σαν παιδί αγαπάω με μι' αγάπη αγνή
είναι ο δρόμος γεμάτος με ψυχές που πατάω
κι αν απόμεινε λίγη είναι όλη η ζωή

ξεψυχάω, το βλέπετε; οι καημοί μ' έχουν λιώσει
προδομένοι οι έρωτες, μαυρισμένοι οι τόποι
δε βλασταίνουν λουλούδια όπου χύθηκε πόνος
κι έτσι κλείνω τα μάτια μου ν' απομείνω πια μόνος

ιστορία μισή σα ζωή μοιρασμένη
έχω αλλάξει πολύ, μη ρωτάτε, δε θα μάθετε πόσο
κι οι ιδέες μου όπλο που μπορώ να σκοτώσω
ιστορία μισή, δε θα μάθετε πόσο
κι αν αγάπησα κάποτε, δε μπορώ άλλο τόσο

παρελθόν μια αγάπη κεντημένη στα μάτια της
που μου λέγανε "στάσου, μη μου φύγεις ποτέ"
-κι αν μου κρύβεις το βλέμμα σου, αγαπώ την καρδιά σου-
μα στο ψέμα της κρύφτηκαν, όσα είπε εαυτέ

ιστορία παλιά, μια ευθεία δεδομένη
μια ζωή τελειωμένη πριν ν' ανοίξει πανιά
γίναν σκόνη τα όνειρα, τώρα πια τι να μένει;
μια κορνίζα η αγάπη μου να μου λέει "έχε γεια".

Πρώτη δημοσίευση: [10/04/2008](#)

Σοκολάτες με τη Μαίρη

Τα καράβια, τα καράβια. Αχ! μας φέραν τα μουλάρια
στα κανόνια αδερφοί, μας την πέσαν ποντικοί
Χριστιανοί, Χριστιανοί. Να 'τοι, να 'τοι! οι πονηροί
τρώνε, πίνουν τα παιδιά τους και γιομίζει η κοιλιά τους

τα πουλιά, τα πουλιά. Αχ! μας κρύψαν μυστικά
κάμαν πόλεμο οι μαστόροι, της γραφής οι πρωτοπόροι
παίρνω σύρμα και μαχαίρι να τους κόψω και το χέρι
έχουν πόλεμο οι φτωχοί και της χούντας οι οπαδοί

το πρωί, το μεσημέρι και στο φως από τ' αστέρι
έτσι τρώγαμε στο χέρι σοκολάτες με τη Μαίρη

στα χαρτιά, στα χαρτιά. Ζωγραφίζω μια καρδιά
στα μισά της απεργίας, πλάι στα πόδια της Μαρίας
τώρα πως να την περάσω; Δε γνωρίζω κι από λάσο
την αγάπη μου θα γράφω, με φιλιά να σ' αγκαλιάσω

με φιλιά, με στοργή κι είναι χάρμα η ζωή
στο δικό μας το λημέρι που μας χάιδεε τ' αγέρι
το πρωί, το μεσημέρι και στο φως από τ' αστέρι
έτσι τρώγαμε στο χέρι σοκολάτες με τη Μαίρη.

Πρώτη δημοσίευση: [29/05/2006](#)

Βερονίκη

Αφιέρωση θα κάνω, για τα μάτια που δεν πιάνω
για τα χείλη που δε βρίσκω. Κοίτα! έβγαλα και δίσκο
γράφω ένα τραγουδάκι, σ' ένα ωραίο κοριτσάκι
που ποτέ δε θ' αποκτήσω στο κορμί του ν' ακουμπήσω

ξέρεις, παίζω και στο πιάνο. Μια σε βρίσκω, μια σε χάνω
κι όταν κάποτε σε φτάσω, θα 'χεις φύγει με τον Τάσο

Βερονίκη, Βερονίκη, δεν πληρώνω άλλο νοίκι
τελικά θα βγω στο δρόμο, να μη νιώθω πλέον μόνο
κι όταν κάποτε με νίκη θα κερδίσω, Βερονίκη
τα λεφτά όλα του τζόκερ θα τα ρίξω σ' ένα πόκερ

ίσως τότε να με θέλεις, μες τις τσέπες για να μπαίνεις
τα λεφτά σε νοιάζουν μόνο. Θηλυκό! δε νιώθεις πόνο
κι έτσι γράφω τραγουδάκια, για τα δυο σου τα ματάκια
γρατζουνάω το μαντολίνο. Μια σε πιάνω, μια σ' αφήνω

Βερονίκη, Βερονίκη, δε θα μείνω πια στο σπίτι
βρήκα κότερο να φύγω, στο χωριό θα πάω για τρύγο
σε μιας πλούσιας τ' αμάξι. Μη με βρέξει, μη με στάξει
το φορτίο της θα γίνω. Βερονίκη μου σ' αφήνω.

Πρώτη δημοσίευση: [10/08/2006](#)

Ο Ήχος

Σταμάτησα ν' ακούω τη μουσική
τον ήχο της φωνής σου, που με δάκρυσε
το γέλιο σου, σημάδια όπως μου χάρασσε
στα μάτια και τα χείλη το πρωί

σταμάτησα να νιώθω την αφή
στα χείλη μου, λευκές χιονονιφάδες
η αγάπη μου, δεν κοιτάζε παράδες
μα στέγη για να βρει να κοιμηθεί

στ' αυτιά μου υπήρχε πάντα αυτός ο ήχος
που βγάζανε απ' τον πόθο, οι χορδές σου
τις νύχτες, που κρατιόσουν στα φτερά μου
και μ' έτσουζε καυτός ο στεναγμός

ο Ήχος περιφέρεται ακόμα
αγέρι, που φωλιάζει στα μαλλιά μου
στο στόμα, το λαιμό και τα φιλιά μου
ροδόσταμο, που δεν μπορεί να πιει

τη μια τον παρασέρνει ένα ποτάμι
στον έρωτα, το πρώτο το στεφάνι
καράβι, που ζυγώνει ένα λιμάνι
και ραίνει με λουλούδια η χαραυγή

την άλλη τον ξορκίζει μια νεράιδα
με μάγια, μια πολύχρωμη βεντάλια

στο πρόσωπο, ένα αγέρι τον χτυπάει
σε ύπνο ταπεινό να βυθιστεί

σταμάτησα ν' ακούω μουσική
απώλεσα τον ήχο απ' τη φωνή σου
λησμόνησα όσα πέρασα μαζί σου
κι ακόμα η πληγή μου αιμορραγεί

στ' αυτιά μου υπήρχε πάντα αυτός ο ήχος
που μου έδινε το ερέθισμα να ζήσω
που μ' έκανε τρελά να σ' αγαπήσω
κι ετούτο, ήταν μόνο η αρχή.

Πρώτη δημοσίευση: [02/10/2007](#)

Πασχαλιά

Ανοίξτε τα παράθυρα της Άνοιξης
μ' αγάπη να γιομίσουν τα κελιά μας
με χρώματα να βάψουν τα φιλιά μας
πιο ρόδινος να γίνει ο ουρανός

ανοίξτε τα παντζούρια στα υπόγεια
πολύτιμα αισθήματα να μιάσουμε
πιο κόκκινη να φέγγει η καρδιά μας
περήφανος να στέκει ο Αυγερινός

στα γκρίζα πρωινά τα πικραμένα
ας διώξουμε τα δάκρυα της μοναξιάς
ας δώσουμε τα χέρια, στα όνειρά μας
τα χείλη πια να σμίγουν με φιλιά

στους άχρωμους καιρούς και τη μιζέρια
βοηθήστε ν' αγγίξουμε τ' αστέρια
τη λάμψη αυτή να βρούμε απ' τον Απρίλη
που σήμερα γιορτάζει η Πασχαλιά.

Πρώτη δημοσίευση: [20/04/2006](#)

Αστρίτες

Νύχτα τη στήσαν τη σκηνή του κόσμου οι αστρίτες
και σαν οχιές κοιμήθηκαν επάνω στ' άπλωμά της
έτσι κατάχαμα, για δεσ, που κείτονται οι τερμίτες
και στρωματσάδα απλώσανε να φτάσουν τις ιτιές

γίναν πολλοί οι συγγραφείς και λόγιοι κι οι εκδότες
που θέλησαν να βρίσκονται στο μάτι του κυκλώνα
με ρίμες και με λυρισμό να γράφουν για το χώμα
μιας που κανείς δεν πρόκαμε να φτάσει το γκρεμό

νόχτα τη λύσαν τη σκηνή του κόσμου οι λογοτέχνες
για μια φορά κατέβηκαν στο ύψος των ποδιών
ορθώσανε οι μύτες στο αφρατένιο στρώμα
να ιδούνε πως οσμίζονται οι αστρίτες το γκαζόν

μα αντί γι' αυτό προσλάβανε υπαλλήλους στη ρεμούλα
να καταγράψουν το συμβάν με κάλπικο οχετό
μιας και η νύχτα σφάγιασε της φτήνιας τα ρολόγια
οι λεπτοδείχτες θα μετρούν τα ωραία λόγια εδώ

έτσι του πρόστοχου καιρού, αλλάζω τα πρωτεία
και της τρανής κακομοιριάς την άξια πεθουριά
χωράνε οι βαλίτσες μου μαούνες, γιοτ και πλοία
που 'χουν φορτώσει μοναξιά, βιβλία παντοτινά

τα μαϊστράλια ήδη χτυπούν στο απάνω παταράτσο
γρήγορα λύσε ν' αποφύγουμε την ξέρα, τη στεριά
τρελοί καιροί που σε αρπάζουν μ' ένα λάσο
τρελοί εμείς κι άσπονδοι εχθροί της γκλαμουριάς

αν έχεις τόχη διάβαινε και ριζικό περπάτει
μα εγώ τα νιάτα μου έφαγα σε μια πλεκτή αιώρα
με πήγαινε ο άνεμος σα νιόβγαλτη μπιγκόνια
που το εφήβαιο χάθηκε στον μίσχο του παρά

νόχτα τη στήσαν τη σκηνή του κόσμου οι αστρίτες
και σαν οχιές κοιμήθηκαν επάνω στ' άπλωμά της
έτσι κατάχαμα, για δεσ, που βρίσκονται κι οι τρύπες
στα μουλωχτά ματώσανε να φτάσουν πιο βαθιά

επάνω στα πολόχρωμα ανθάκια της αυλής μου
πλατσούριζε στα μουλωχτά, στο βιός μου μια ουρά

κι από το φτέρωμα το γκρι πήρα να ζωγραφίσω
ένα μπουντρούμι, φυλακή με κίτρινο σκαρί

είναι ένα ψέμα ο έρωτας και σ' έχουν κοροϊδέψει
όσοι με λόγια σου έταζαν σε μεθυσμένη γη
αν το πιτό που σου έδωκαν πλέον σ' έχει μαγέψει
πίνανε τα χιλιόμετρα και καίγαν το φιλί

έκανα σύντομη ζωή, μα πιο πολλές στερήσεις
κι από παιδί ταξίδεα χτίζοντας μια ζωή
λάθος που επιθύμησα άλμπουρο να 'βρω τύχη
στις πλάτες μου τα κρίματα, σημαία ένα φιλί

ήταν μι' αγάπη χωνευτή κατάχωτη στις φτέρες
που 'δωκε λόγο η αφορμή και κίνηκε να ορμήσει
να κατακτήσει κορυφές πέρα απ' τη Σαντορίνη
ανάμεσα σε γάιδαρους και γιοι της αρπαχτής

έδωκε κι έναν πήδουλα κι έφτασε τέρμα πάνω
όπου τ' απέραντο γαλάζιο δένει μ' ένα σχοινί
λόθηκαν οι αγάπες και το ήπιανε άσπρο λάτο
στον Άη Νικόλα το στρατί και στο hotel Φανή

λυπάμαι μόνο όσα παιδιά αύριο θα 'ναι επαίτες
και θα μου πουν, δε γνώρισα γαλάζιο τι θα πει
από μια χώρα ολόγιομη σε μουσκεμένες πέτρες
στα χέρια μου μια πλίνθο και σ' όποιο κεφάλι βρει

επάνω στα πολύχρωμα ανθάκια της αυλής μου
κείτονται έτσι απρόσμενα στιχάκια της στιγμής
συνθέτουνε το παζλ που θες να κατακτήσεις
ε! ράφτα, κάντα ένα πανί και γίνε ο νικητής

είναι ένα ψέμα ο έρωτας και σ' έχουν κοροϊδέψει
όσοι φαντάζαν κίβδηλοι για τα λεφτά στην τσέπη
πλήρωσες μέχρι άυλες θηλωπρεπείς ορέξεις
κάτι γλυκόπιοτα ποτά σε κρυσταλλένια υφή

λυπάμαι μόνο όσα παιδιά αύριο θα 'ναι φταίχτες
και θα μου πουν, δε γνώρισα γαλάζιο τι θα πει
από μια χώρα ολάνθιστη σε μουσκεμένες πέτρες
στα χέρια μου μια πλίνθο και σ' όποιο κεφάλι βρει

το παραθύρι είναι μικρό και θα τ' απασφαλίσω

κι απ' το παραθυρόφυλλο θα φύγω ένα πρωί
φωτιά στα υπάρχοντα να αρθεί, όλα θα τα διαλύσω
οι αναμνήσεις να καούν κι η κάθε συλλαβή

στη τρύπια τσέπη του μπλουτζίν έραφα τ' αρχικά σου
να πούνε πως προδόθηκε κάλλιο από μια γυναίκα
οι νικητές δε γίνονται, παρά έτσι απλά γεννιούνται
στέργεψε η υπομονή, τα χείλη στάζουν μέντα

στο κομοδίνο μου μπροστά έχω το γιατρικό μου
λεφτά, γυαλιά, χρυσαφικά τα πήραν οι μαστόροι
δύο γουλιές απ' το πιοτό φτάνει να κοινωνήσω
να στάξει η φόλα στο κορμί, πίσω μη κολυμπήσω

παθαίνεις έναν ίλιγγο και θρόμβωση οι φλέβες
πόσο άλλο αληθινό και φυσικό συνάμα;
έχω φροντίσει, τα παιδιά ένδοξες να 'χουν μέρες
λυπάμαι όσους βρίσκονται στη θέση μου επαίτες

αυτό το αλεξίπτωτο είναι ολούθε τρύπιο
μπατάρισε στη θάλασσα που πνίγηκε η Εκάτη
έχω σταμπάρει με κραγιόν τα πέταλα του Μάρτη
και του Αυγούστου οι πληγές δε σβήνουνε με γρόσια

φύσα και φύσα, φύσα το δε θα το δεις να ορθώνει
διαλύθηκε απ' το γαζί σαν κόκκινο μπαλόνι
στο κομοδίνο μου μπροστά βλέπω και το Θεό μου
και κάνω μία προσευχή μπας και γυρίσει πίσω

θα αγοράσω μηχανή να τρέχω με τα χίλια
να πλώ αγέρα για πιοτό, να νιώσω ζαλισμένος
αφού ποτέ δε μέθυσα παρά για τ' άρωμά σου
που τρύπαγε σθεμέλα τη ρινική μου φύση

φύσα και φύσα, φύσα το δε θα το δεις να ορθώνει
διαλύθηκε απ' το γαζί σαν κόκκινο μπαλόνι
φωτιά στα υπάρχοντα να αρθεί, όλα θα τα διαλύσω
οι αναμνήσεις να καούν κι η κάθε συλλαβή.

Η πρώτη παρουσίαση έγινε στη συλλογή Τα Λυρικά (ιδιωτική ηλεκτρονική έκδοση 2018) κι εδώ παρουσιάζεται ελαφρώς τροποποιημένο από την αρχική του έκδοση.

Βιογραφικό σημείωμα του Γιώργου Σ. Κόκκινου από το [Βιβλιονet](#)

Ο Γιώργος Κόκκινος ξεκίνησε τη συγγραφική του δραστηριότητα το 2004 κι έκτοτε συνεχίζει να γράφει αποσπασματικά, σίχους, ποιητικά κείμενα και άρθρα αποκλειστικά στο διαδίκτυο ως διαδικτυακός εραστής της τέχνης του Λόγου. Είναι μέλος της Πανελλήνιας Ένωσης Λογοτεχνών (2007) και έχει στο ενεργητικό του το Γ΄ Βραβείο ποίησης του διαγωνισμού της ΠΕΛ για το έτος 2006. Γεννήθηκε στην Κηφισιά Αττικής τον Σεπτέμβρη του 1977 και ζει ακόμα στην Αθήνα, έχοντας επιπλέον στο ενεργητικό του συνεντεύξεις, δημοσιεύσεις σε περιοδικά (Λογοτεχνικά, Κινηματογράφου και ποικίλης ύλης) - έντυπα και του διαδικτύου: Περί-Γραφής, Εξιτήριο, Ποιείν, Βακχικόν, Λογοτεχνικά Επίκαιρα, FreeMinds, Se-Skerseis, Sparmatseto, Θεματοφύλακες Λογω-Τεχνών, Πνευματική Ζωή, Νέα Αριάδνη, Συμπαντικές Διαδρομές, Εκδοτικά Νέα, MusicHeaven, Apostaktirio, rontokomicom.blogspot, MemoryLife Magazine, Homo Universalis, Idimokratia, Εφημερίδα Κηφισιά, Εφημερίδα Αμαρυσία, Εφημερίδα Ευρυτανικά Νέα, Magazino1, Culture365, Depart, Your e-Articles, MyFilm και ShortFilm

Έχει συμμετοχές σε ετήσια ημερολόγια και ανθολογίες ποίησης:

"Μενεξέδες εφήμερη ομορφιά" (Κηφισιά 2009)

"Κι εγώ θα σ' αγαπάω κάθε μέρα 2008" (Εμπειρία Εκδοτική 2007)

"Τα λουλούδια της ψυχής μας" (Έκδοση stixoi.info 2006)

Διετέλεσε συντάκτης στο eBooks4Greeks από τον Αύγουστο του 2018 έως τον Απρίλιο του 2019, ενώ στο eBooks4Greek, στο openbook, στο free-ebooks, στο Culture365 και στο Twirpx, έχουν αναρτηθεί τμηματικά από τον Αύγουστο του 2018 έως σήμερα τα ηλεκτρονικά του βιβλία : "Φυγείν εστί", "Τα Λυρικά", "Πρότερον Θνητοί", "Πρότερον Θνητοί - μεταγραφή σε Μπράιγ", "Κατηγορώ", "Τα Ανένταχτα", "Τα Ανένταχτα II", καθώς και οι συλλογές "Σκάλες" και "Κλίμακες" με το φιλολογικό ψευδώνυμο Προκρούστης. Η συλλογή "Φυγείν εστί" έχει αξιολογηθεί με κριτική αναφορά από τον Αντώνη Χαριστό για τα "Εκδοτικά Νέα" (Τεύχος 2ο, 4 Ιουνίου 2020). Το βιβλίο "Πρότερον Θνητοί" στην επίτομη έκδοσή του έλαβε μέρος, ως θεατρικό έργο γραμμένο στην Ελληνική γλώσσα, στο διαγωνιστικό τμήμα του ευρωπαϊκού προγράμματος θεατρικών έργων Eurodram 2020 European network for drama in translation.

Συμμετείχε στη δημιουργία της ταινίας μικρού μήκους "ΜΠΛΕ" (25 Απριλίου 2020) με την Σπυριδούλα-Υρώ Γιολδάση, με την ιδιότητα του Παραγωγού της ταινίας, του Κειμενογράφου/Σεναριογράφου και του Τεχνικού ήχου/μοντάζ. Η ταινία μικρού μήκους "ΜΠΛΕ" διαγωνίσθηκε στο International Film Festival of Larissa: 'προβολές ταινιών από το διαγωνισμό με θέμα Unlocked 2020'. Συμμετείχε επίσης με τρία ποιήματα στην "Μικρή ανθολογία σύγχρονης ανέκδοτης ελληνικής σατιρικής ποίησης" σε επιμέλεια Βαγγέλη Παπαδιόχου (Τόμος συγκεντρωτικός, Ιούνιος 2020)

Το 1994 συνεργάστηκε με τον Βάσο Αδριανό και την Ρένα Βουτσινά για τις ανάγκες μαθητικής παράστασης στο 2ο Λύκειο Κηφισιάς, για το μονόπρακτο των Κιντέρο Σ., Κιντέρο Ι. "Ένα ηλιόλουστο πρωινό". Το πρόγραμμα της παράστασης διατίθεται στο Scribd.

Συνεντεύξεις του έχουν φιλοξενήσει οι ιστότοποι: Your e-Articles, Culture365, FreeMinds, Se-Skerseis, Θεματοφύλακες Λογω-Τεχνών

Είναι ιδιοκτήτης του Λογοτεχνικού ιστολογίου "Πορφυράδα" (στο BlogSpot) που βρίσκεται σε συνεχή λειτουργία από τον Μάρτιο του 2007, καθώς και της αντίστοιχης σελίδας Λογοτεχνικών έργων 'Συμβατός Δότης Συναισθημάτων' (στο FB). Διατηρεί επίσης την επαγγελματική του σελίδα στο Facebook "Γιώργος Σ. Κόκκινος/George S. Kokkinos".

